

## POSTANOWIENIE

Dnia 21 stycznia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

w sprawie **D. C.**,

skazanego z art. 200 § 1 i art. 244 k.k.

po rozpoznaniu wniosku obrońcy skazanego o wstrzymanie wykonania prawomocnego orzeczenia

**p o s t a n o w i ł:**  
**wniosku nie uwzględnić.**

### UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 16 stycznia 2015 roku wydanym w sprawie o sygnaturze III K [...] Sąd Rejonowy w W. przypisał D. C. popełnienie występku art. 200 § 1 i art. 244 k.k. Wyrokiem Sądu Okręgowego w W. z dnia 17 czerwca 2015 r., IX Ka [...], wyrok w tej części zmieniono, podwyższając orzeczone kary jednostkowe i wymiar środka karnego, oraz orzeczono nową karę łączną.

Od powyższego wyroku kasację wywiódł obrońca skazanego, a w niej zawarł wniosek o wstrzymanie wykonania zaskarżonego wyroku. W uzasadnieniu wniosku wskazano, że wobec wagi podniesionych zarzutów kasacji, oraz ze względu na załamanie nerwowe, które przeżywa skazany po wyroku Sadu II instancji, umieszczenie go w zakładzie karnym mogłoby spowodować przerwanie terapii i pogłębienie występujących u niego zaburzeń psychicznych.

**Sąd Najwyższy zważył, co następuje.**

Stosownie do treści art. 532 § 1 k.p.k., w razie wniesienia kasacji Sąd Najwyższy może wstrzymać wykonanie zaskarżonego orzeczenia, jak i innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od rozstrzygnięcia kasacji. Choć norma ta

nie wskazuje przesłanek, od spełnienia których zależy wstrzymanie wykonalności zaskarżonego orzeczenia, to niewątpliwie winna ona mieć zastosowania do sytuacji wyjątkowych, wprowadza bowiem wyjątek od zasady niezwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń, wynikającej z art. 9 k.k.w., zaś prawomocne wyroki korzystają z domniemania ich prawidłowości (*res iudicata pro veritate accipitur*). W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalone jest przekonanie, że zastosowanie tej instytucji winno być uzasadnione szczególnymi i jednoznacznymi w swej wymowie okolicznościami prowadzącymi do wniosku, że wykonanie kary przed rozpoznaniem skargi kasacyjnej spowodowałoby dla skazanego zbyt poważne, tj. wyjątkowo dolegliwe i w zasadzie nieodwracalne, następstwa (zob. post. SN z dnia 18 listopada 2003 r., IV K.K. 347/03, OSNwSK 2003, poz. 2465; post. SN z dnia 22 lutego 2007 r., WO 4/07, OSNwSK 2007, poz. 493).

Przypomnieć należy, że kara jest w założeniu negatywną konsekwencją naruszenia prawa, a zatem i jej wykonanie ze swej istoty winno być dla skazanego uciążliwe. Samo więc wykonanie orzeczonej kary nie może być uznane za następstwo wyjątkowo dolegliwe, jeśli nie występują dodatkowe okoliczności, czyniące wykonanie kary uciążliwą w stopniu nadzwyczajnym. Taką szczególną okolicznością nie jest pogorszenie się stanu psychicznego skazanego. Przeciwnie, należy ono do typowych i zupełnie naturalnych konsekwencji orzeczenia dolegliwej w swej istocie kary, jaką jest niewątpliwie kara pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Sąd Najwyższy nie dopatrzył się zatem wyjątkowych okoliczności, mogących wywołać nadzwyczaj negatywne skutki względem skazanego, wobec czego doszedł do przekonania, że nie zachodzą wystarczające podstawy do zastosowania szczególnej instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji.